ცალკე ნომერი 5 კაპ.

ᲗᲐᲚᲦᲐ

თ ფ ი ლ ი ს ი

პარასკევი 4 (17 აᲑᲒ.) აᲒᲕᲘᲡᲢᲝ. 1906 ᲬᲔᲚᲘᲬᲐᲓᲘ ᲞᲘᲠᲕᲔᲚᲘ

გაზეთის კანტორის დროებითი ადრესი: მიხელის ქუჩა № 65.

№ 5 ᲧᲝᲕᲔᲚ-ᲓᲦᲘᲣᲠᲘ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ. № 5

30 ივლისიდან ქ. თფილისში გამოდის ყოველ-დღიური საპოლიტიკო და სალიტერატურო გაზეთი

„ᲗᲐᲚᲦᲐ“

რედაქციის ადრესი: Тифлисъ. Редакція „ТАЛГА“.

გაზეთის გამყიდველებისა საყურადღებოთ

ვაცხადებთ, რომ პროვინციის აგენტებს თითო ეგზემპლიარი გაზეთისა ეთმობა 3½ ᲙᲐᲞᲘᲙᲘᲗ. აგენტება გაზეთის გამყიდველებს უნდა დაუთმოს 4 ᲙᲐᲞᲘᲙᲘᲗ, დარჩენილ გაზეთებს უკან აღარ ვღებულობთ. თფილისშიაც გამყიდველებს 4 კაპეიკათ ეთმობათ ეგზემპლიარი.

ქართული წარმოდგენა თელავში
ქართული დრამატიული დასის მიერ
ა. კორკორედისა, ოდ. ლეონაკა, ნ. გამგრელიძისა, ბბ-ნ ვ. ბუბისა, ვ. გამგრელიძისა, დ. აწეულრელის და სხვათა მონაწილეობით წარმოდგენილი იქნება
პარასკევს, 4 აგვისტოს
ᲦᲐᲚᲐᲢᲘ
ისტორიული დრ. 5 მოქ. ალ. სუმბათაშვილისა.
ᲙᲘᲠᲘᲚᲚᲘ, ᲘᲥᲜᲔᲑᲐ ᲐᲒᲕᲘᲡᲢᲝᲡ
ᲜᲘᲐᲦᲕᲐᲠᲘ
თანამედროვე დრამა 4 მოქ. ვ. ბუბისა თარგმ.
გამგე ᲘᲥᲜ. ᲛᲐᲛᲣᲚᲐᲨᲕᲘᲚᲘ.

ᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲣᲠᲘ ᲛᲝᲛᲐᲠᲗᲕᲐ ᲓᲐ ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲪᲮᲝᲕᲠᲔᲑᲐ

I.

სახელმწიფო დუმის გარეკვამ ერთის დაკვრით შესცვალა ქვეყნის პოლიტიკური მდგომარეობა. დღევანდელი პოლიტიკური ვითარება თვალსაჩინოთ განსხვავდება გუშინდელისგან და ეს განსხვავება გამოიხატება არა მარტო იმაში, რომ გუშინ, ვიდრე არსებობდა დუმა, რუსეთის იმპერიას კონსტიტუციონერ ქვეყნის იერი ჰქონდა და დღეს კი კვლავ აღდგენილია აზიური დესპოტია, განუკითხველი ბატონობა იმათი, ვინც—თ.-დ ურუსოვის თქმისაებრ—თავისი აღზრდით ვახმისტრები და გოროდოვიები არიან და პოლიტიკურ რწმენით—პოგრომშჩიკები. დუმის გარეკვამ შესცვალა საზოგადოებრივ ძალთა განწყობილება, შესცვალა მებრძოლ ენერგიის განაწილება ქვეყნსა და ახალ რუსეთს შორის და ეს ცვლილება მობდა უკანასკნელის სასარგებლო. ერთის შეხედვით, ბარბაროსობა, უცნაური, მაგრამ ნამდვილად რევოლიუციონარადეს ისე ახლო არ მისულა გამარჯვებასთან, როგორც დღეს, დუმის გარეკვის შემდეგ.

სახელდობრ, რომელია დღევანდელ მოშენტის დამახასიათებელი თვისება, რითი განსხვავდება იგი განვლილ ეტაპებიდან? განვიხილოთ.

როდესაც პოლიტიკურ უკუნეთში პირველთან გამოჩენია რევოლიუციის ნაპერწკლები, პირველთან შეიჩაა გულ-გონების შემხუთავი ატმოსფერა, ხალხი სტიქიერთან აწყდებოდა საპყრობილეთ გადაქცეულ ცხოვრების კალაპოტს; მას არა ჰქონდა გარკვეული თუ ვის წინააღმდეგ და რისთვის უნდა ამხეჯრებულიყო; იმან იცოდა მხოლოდ, რომ ისე ცხოვრება, როგორც მანამდე ცხოვრობდა, ყოველად აუტანელი იყო. ითასვგარი გაჭირვება, ტრტვინვა-წუხილი ყველას კარებზე იყო მიდგარი: მაღე ყველა საზოგადოებრივი კლასები წუეგა-ტრულვით იხსენიებდენ პოლიტიკურ მონობას; ამას ასახელებდენ—და სამართლიანთაც—ქვეყნის უბედურების მთავარ მიზეზათ. აქედან „თავისუფლებამ“ გადაიქცა საერთო, სიმპერიონო, სახალხო მოთხოვნათ. ამ მოთხოვნამ იმპერიის მეფეი ხალხი შეკერა ერთი მიზნისათვის მებრძოლ ლაშქრათ, ამ მოთხოვნის ერთიანობამ შემოაყარა მთელ ხალხს ლეგეა-მოსილების სარტყელი, მანვე ჩასცა საბიზღარ, მაგრამ ბუმბერაზ თვითმპყრობელობას სასიკვდილო ბალიაში ამოვლებული ლახვარი. იგივე იყო მიზეზი, რომ განმათავისუფლებელ მოძრაობამ შედარებით იაფათ გამოსტაცა ბიუროკრატიულ თვითმპყრობელობას 17 ოქტომბრის მანიფესტი (ძველი რეგ-მის ქვა-კუთხედის უარყოფა). აქვე შეენიშნოთ, რომ თუმცა ეს მანიფესტი მხოლოდ ბრძოლის წარმავალი ეპიზოდია. იმ ზენაშეწეს, რასაც აღნიშნავს მანიფესტი, რამდენადმე ხანგრძლივათ, ხალხს ვერ გამოსტაცებს ვერავითარი ძალა. მის დასაბუნებლათ ხალხს არ დასჭირდება მეასედიც იმ ენერგიისა, რაც პირველში იყო საჭირო მის მოსაპობლათ.

17 ოქტომბრიდან იწყება ახალი ეტაპი განმათავისუფლებელ მოძრაობისა. 17 ოქტომბრის მანიფესტმა ერთიანათ შესცვალა პოლიტიკური ვითარება. თუ ეს მანიფესტი ერთის მხრით ნიშნავდა სახალხო გამარჯვებას, მეორე მხრივ მასვე მოაქონდა სახალხო მოძრაობის უკუ ქცევა.

უწონარეს ყოველისა, იმ გარემობამ, რომ 17 ოქტომბერი მაღლიდან იძლეოდა ზოგიერთ, ძირითად საქვეყნო მოთხოვნათა დაკმაყოფილებას, ამ გარემობამ კვლავ განაცხოველა მდაბალი ხალხში ის ნდობა მეფისადმი, რომელი წინააღმდეგ ხალხის ცნობიერება აამუშავა ისტორიულ 9 იანვრამდა და სხვა მერმეწდელა ფაქტებმა. ხალხი კვლავ სასოებით იეკერებოდა ზევით და იმედოვნებდა, რომ რაკი უმაღლეს მთავრობასა და ხალხ შორის მოისპობოდა ბიუროკრატია—ამის მოსპობას კი აღიარებდა მანიფესტი—და ხალხს პირვარამი ეუწყებოდა მეფეს პირდაპირ ხალხის წარმომადგენელთაგან, მაშინ ქვეყანას მოეხსნებოდა მძიმე ტვირთი. ხალხს ეღირსებოდა მწვავე საკირობათა დაკმაყოფილება და ადამიანური ცხოვრება.

რაც შეეხება ქვეყნის დანარჩენ ნაწილს, საერთოთ რომ ვთქვათ—ბურჟუაზიას, ეს 17 ოქტომბრის შემდეგ ბეკრითათ ირწმუნებოდა, რომ სახელმწიფო კრიზისი გადასწყდებოდა, რომ თითქმის უკვე გადასწყდა მშვიდობიანი გზითო; იგი ალპარაკდა „გლობალურ“ მთავრობასა და ხალხის საერთიერთო ნდობაზე თანამშრომლობაზე და ყოველივე „ნებადაერთეული“ სახალხო მოძრაობა მავნებლათ და დანაშაულათ გამოაცხადა.

მხოლოდ შეგნებულ პროლეტარიატს არა სჯეროდა არავითარი სიკეთე მაღლიდან, არა სჯეროდა სახელმწიფო კრიზისის მშვიდობიანი გზით გადაწყვეტა და ამის მიხეედით ემზადებოდა კიდეც გადამწყვეტი ბრძოლისთვის; მაგრამ ის დარჩა განმარტოებული. ეს განმარტოება გაიძლიერა კიდეც შემდეგმა გარემობამ. რადგან 17 ოქტომბერს ხალხს ესეგბინი არ გუთმარჯვნია ძველ მთავრობაზე, მ.ნ მხოლოდ აიძულა ის კაპიტულიაციაზე წასულიყო, დათმობის გზაზე დამდგარიყო, ამ-ტომ მთავრობა ყოველ მარჯვე შემთხვევაში უნდა ცდილიყო დათმობილი უკან წაეღო; მას თვალის ეკლათ უნდა ქონოდა ყველა ის მცირედი თავისუფლებანი და ელემენტარული უფლებანი, რაც ამ ოქტომბრის შემდეგ მოგვეკლინა; ამ უფლებებს მთავრობა ხელ-უხლებელ კანონივით კი არ ეჭკეოდა, არამედ იიმენდა, როგორც დრომდის აუცილებელ ბოროტებას. ამ უფლებებით სარგებლობას მთავრობის საწინააღმდეგო ხასიათი ჰქონდა. თავის თავათ ცხადია, რომ ასეთ პირობებში ყველაზე წინ უნდა წამომდგარიყო ყველაზე უფრო ენერგიული და გამბედავი კლასი—პროლეტარიატი. დიახ, პროლეტარიატი თავიდანვე სათავეში მოექცა განმათავისუფლებელ მოძრაობას, ის ყოველთვის პირველ რაზმებში იდგა და ან სწორეთ ამ პირველმა მას გზა-ვიდებული წარმოდგენა მისცა თავის თავის ძალ-ღონეზე. ამიტომ იგი ჯეროვან ყურადღებას არ აქცევდა თავის განმარტოებას და ზედ-მეტათ ზოგჯერ კიდეც ისეთ სოციალ-პოლიტიკურ მოთხოვნებს აყენებდა, რომელთა განსახორციელებლათ, ჯერ არ მომწიფეულა ცხოვრების პირობები. პროლეტარიატის ასეთი ტაქტიკა ხელსაყრელი იყო მხოლოთ რეაქციისთვის, რომელიც ბეკრითათ ესწრაფოდა რევოლიუციის სრულ განცალკევებას და ამ მიზნისთვის იწვევდა მას შეიარაღებულ აჯანყებისთვის, რასაც მიაღწია კიდეც ზოგიერთ შემთხვევაში.

ამ რიგათ, 17 ოქტომბრის მანიფესტმა დაჩაო, დაანაწილა რევოლიუციის ძალები და მით დაასუსტა განმათავისუფლებელი მოძრაობა, დაასუსტა იმდენათ, რომ მთავრობას შეძლება მიეცა აღარ მოეწვია სახელმწიფო დუმა და არც მოიწვევდა, რომ სრულ გაკატრების შიშს არ წამოიეყო თავი და ძალა არ დაეტანებინა 27 აპრილისთვის აუცილებლათ მოეწვია დუმა.

აპრილის დუმამ განაგრძო 17 ოქტომბრიდან დაწყებული პროცესი საზოგადოებრივ ძალთა დანაწილების, მარა იმან ამ დანაწილებას (დიფერენციაციას) ზედ დაურთო ინტეგრაცია, ძალთა შეერთება და მით საძირკველი ჩაუყარა რევოლიუციის ძლეგა-მოსილებას...

ᲡᲐᲓᲦᲔᲘᲡᲝ ᲚᲝᲜᲔᲜᲘ. *)

მთავრობამ „დუმა“ გარეკა, ხალხს კი ეგონა, რომ მისი ნდობით აღჭურვილი წარმომადგენლები, დაურდნობილნი ხალხის სურვილზე, მთავრობას გარეკდენ, მაგრამ ფიზიკურმა ძალამ, რომელიც ჯერ-ჯერობით მთავრობას ძირს უმაგრებს, უკუღმა დაატრიალა ცხოვრების ჩარხი და ძალადობის წარმომადგენლებმა 150 მილიონი ხალხი დატოვეს პირში ჩალა გამოვეტეხეთ.

9 ივლისს „დიდებული“ აქტის შემდეგ ხალხმა არ იცოდა რა ექნა, რა გზას დადგომოდა და იგი გულის ფანცქალით ელოდა თავის დეპუტატების წინამძღოლობას საქმეში და მათ მოწოდებას. მასთან ფიქრობდა, რომ ტავრიდის სასახლიდან გამორეკილი წარმომადგენლები დაადგებიდენ ნამდვილ რევოლიუციონურ გზას და არ დაიშლებოდენ მანაღის მაინც, სანამდი ხალ'ს' არ მოუპოვებდენ თავისუფლებას.—„სიკვდილს არ შეუშინდეთ და თავისუფლება მოგვპოვეთო“ — ასე ამბრეგდენ გლეხები „დუმაში“ მიმავალ დეპუტატებს და ქონდათ სრული საფუძველი ეფიქრათ, რომ მათი არჩეული დეპუტატები ნებაყოფლობით პეტერბურგიდან არსად არ წავიდოდენ—არ დაიშლებოდენ, მაგრამ მოლოდინი არ გაუმართლდათ და დეპუტატებმა გამორეკის პირველ დღესვე დატოვეს პეტერბურგი. რა როლი ითამაშა „დუმამ“ ორ-ნახევარ თვეს? ერთად-ერთი ის, რომ გათვალსაჩინერება შეეჭიდა ჯარში და სოფლის ფართე მასსაში, სადაც უკვე შეიგნეს გულუბრყვილო ადამიანებმა, რომ ნებაყოფლობით მთავრობისაგან ხალხი არაფერს არ უნდა მოელოდეს და საჭიროა ისეთის ამ „დაწყვეტულება“, რომელსაც უნდა დაეკვემდებაროს მთელი რუსეთის ფიზიკური ძალა—ჯარი; ასეთი დაწყვეტულება ხომ დამფუძნებელი კრებაა, რომელიც მოველინება რუსეთს, როგორც ნაყოფი ჯარის, ფლოტის და მასის გათვალსაჩინერებისა.

ასეთია სინამდვილე წარსულისა და იბადება საკითხი, რა ვეკეთოთ დღეს? რასაკვირველია დაუფლალავთ უნდა ვიმუშაოთ ჯარში და მასაში გათვალსაჩინერების და შეგნების შეტანის საქმეში, რომელსაც ჩვენ „დუმის“ მოწვევამდისაც ვასრულებდით, მოვფინოთ რუსეთში ჩვენი ორგანიზაციები, ვისარგებლოთ რომელიმე პოლიტიკური შემთხვევით, რომელსაც თვით ცხოვრება წამოაყენებს და ამის საშვალებით პეტერბურგში თავი ამოვაყოფოთ დროებით მთავრობას, რომელიც მოიწვევს დამფუძნებელი კრებას.

ცხადია, რომ საუკეთესოა დროებითი მთავრობა შესდგებოდეს, რაც შეიძლება, მეტი ხალხის მიერ არჩეულ პირებისაგან, ამიტომ იბადება საკითხი: ოსდგეს თუ არა ძველი დუმა, რომელსაც დაეკვლება იკისროს დროებითი მთავრობის როლი? აქ ჩვენ უნდა მივალოთ მხედველობაში ის, თუ ვისგან შესდგებოდა ძველი „დუმა“ და ის ლაჩრობა, რა-მელიც გამოიჩინეს დეპუტატებმა გამორეკისთანავე. მურომცევს, რა-საკვირველია, ამის მეტი რა მოეთხოვებოდა, რომ „რევოლიუციონურათ“ ვიბორგში წავიდა და მოწოდებას ხელი მოაწერა, თუმცალა მისი პარტიის ლიდერები როდიჩევი და კუზმინ-კარავაევიც კი ამის წინად გაიძახოდნენ, რომ ნებაყოფლობით ჩვენ პეტერბურგიდან არ დავინძრევითო. მემარცხენე დეპუტატები მოველ იყენენ პეტერბურგში გიმართათა სხდომა და განეგრძოთ მუშაობა. შიშს, თუნდაც საფუძვლიანს, დეკრეტი და მოკვლის წინაშე არ უნდა ქონდეთ იმთ გულში ადგილი, რადგანაც თუ ეს რომელიმე მოხედებოდა, მით უკეთესი იყო ხალხის განთავისუფლების საქმისთვის და დეპუტატები არჩეული დღიდგანვე ხომ თავის თავს არ ეკუთვნოდენ, არამედ შედგენენ ხალხის თავისუფლების საკუთრების. ცხადია, ყოფილი დეპუტატების ტაქტიკამ—„მთამ“ გაუბედობამან გარეკის შემდეგ—დასცა იმათი ავტორიტეტი რუსეთში“.

მასთან ძველი დუმა, როგორც ვიცით, უმეტესად შედგებოდა ორკეტ კადეტებისგან, რომელნიც არაკეთილნია, თუ გადაუხვევენ ძველს გზას და „ოქტობრისტ ძახილს: „მონარქმა ბლეხ არ სურსო“ და სხვა. ამატომ საჭიროა საჭაროდ მოწვეულ იქნას ახალი დუმა, რომელსაც დაეკვლება შეკრებისთანავე დაადგეს რევოლიუციონურ გზას: გამოაცხადოს თავისი თავი დროებითი მთავრობათ და შეუდგეს დამფუძნებელი კრების მოწვევას.

ძველი მაგალითები მომავალ არჩევნებში სასარგებლოთ უნდა გამოვიყენოთ: მთელ რუსეთში, წინანდელ ბოიკოტის მაგიერ, არჩევნებში მხურვალე მონაწილეობით მოშველი „დუმა“ უნდა გაეწმინდოთ კადეტებისაგან და საზოგადოთ ორკეტ ლაჩრებისაგან და შევადგინოთ არამც თუ ოპოზიციონური, არამედ ნამდვილი რევოლიუციონური „დუმა“.

ამგვარათ, პროლეტარიატის სადღეისო ლოზუნგს უნდა შეადგენდეს: დამფუძნებელი კრება, მოწვეული დროებითი მთავრობის მიერ, რომელის რიდი უნდ ითამაშოს ახალმა დუმამ.

ბ. დემური.

*) მოვგონებთ მკითხველებს, რომ ხელმოწერილ სტატიებზე, რომელიც ტაქტიკურ საკითხებს ეხებიან, რედაქცია პასუხს არ აგებს. რედ.

ᲛᲝᲫᲠᲐᲝᲑᲐ ᲯᲐᲠᲨᲘ

აჯანყება „პამიატ აზოვა“-ზე. სეკეპორეგის აჯანყების კრეისერ „პამიატ აზოვას“ მატროსებმაც მისცეს ბანი. აჯანყების ს

გროვეს. წარმოითქვა მრავალი ამაღელვებელი სიტყვები თავისუფლების შესახებ, დამფუძნებელ კრებაზე და სხვ. გზა დაბნეულმა მოთვრამთან ეაზახებს მიმართა. ამ დროს მეუზმემ ლიანდაგი გაიფუჭეს, რომ ტატარგელი არ გეეშვათ. ასე იმიტომ მოიქცენ, რომ სპაორების ორი ბატალიონის მოსვლას ელოდენ, რომელნიც ტუსაღების გასათავისუფლებლათ უნდა მოსულიყვენ. სპაორების მოსვლამდე გზა შეაკეთეს და ტუსაღები წაიყვანენ. ეაზახების სამმა ტუსაღები ეაზეტა და სპაორებს ეაზეულ ხალხი გიფანტა და ეაზეულ ეაზეულ ეაზეულ

უმრავლესობა პირდაპირ ბრძოლას უცხადებს არსებულ მეფობრობას, მას კი არავინ არ ეზრახება (ან ეზრახება ძალიან ცოტა) და მარტო რჩება ამ სასტიკ ბრძოლაში, რომელშიაც აუცილებლად მარცხდება.

მაგრამ ვის რჩება რევოლიუციის გამარჯვება? გულუბრყილო ადამიანი იტყვის, რომ გამარჯვება უნდა ეროს იმას, ვინც დაიწყო და წინ მიუძღოდა რევოლიუციასო. საეჭვოა ეგრე არ ხდება: ბურჟუაზია, რომელიც შეიძლება ხელის უკან დაწყობილი შესაკეროდა რევოლიუციის გთავეობას, გამარჯვების დროს გამოდის და თავითონ იგდებს ხელში რევოლიუციის ნაყოფის უდიდეს ნიწილს. თუ რათ ხდება ეს ასე, ამის მიზეზი ბევრია და, სხვათა შორის ის, რომ მეშთაო კლასს ჯერ არ ესმის, როგორ წეს-წყობილებას შეუძლიან ამ კლასიერ მეცნეეფლობისაგან დახსნა და რა საშუალებით, ამასთანავე არ ეშმის ბურჟუაზიის ნამდვილი როლი ბურჟუაზიულ ხანაში და თავიანთ ძალასაც უმთავრესათ ხარჯავს თვითმეკრობელობის დაკეეფვაზე ამ იმედით, რომ მთელ მეფობრობას მას დარჩება, მაგრამ, როცა ხედავს, რომ ბურჟუაზია ხარჯათ დაეწყო თან ახალ გამარჯვებას და თვითონ კი რჩება თითქმის ისევ ძველ პირობებში, მაშინ ის, თუ შერჩენია კიდევ ძალა, იწყებს ახალ ბრძოლას ახალი მტრის წინააღმდეგ. ამ ბრძოლაში კი უფრო მარცხდება, მანამ იმარჯვებს, რადგან ის პირველ ბრძოლაში დაღალულია და დასვენებული ბურჟუაზია ადვილათ ამარცხებს; ამასთანავე შეერძოლთა რიცხვიც მეტრდება, რადგან დახავსებული პოლიტიკური რეგიმის მოსპობაში მეშთაო კლასის გარდა სხვა კლასებიც იყვენ დაინტერესებული. ბურჟუაზის დამარცხება კი მარტო მეშჩების პირდაპირ ინტერესს შეადგენს და ამიტომ მარტო იმას უხდება ბრძოლა ბურჟუაზისთან.

ასეთია მეორეგვარი რევოლიუცია და ამის ნამდვილ მაგალითებს შეადგენს 1848 წლის საფრანგეთის თებერვლის და იანვრის და სხვა ქვეყნების რევოლიუცია.

არის კიდევ მესამე გვარი რევოლიუცია. ამისი მაგალითი მხოლოდ ერთად-ერთია ისტორიაში, ეს კომუნაა პარიეს 1871 წ. ეს რევოლიუცია ძალიან ნაადრევი იყო; შემდეგში კი მოხდება სულ სხვა პირობებში და სხვა ძალთა ურთიერთობის დროს და დიდი განსხვავებაც იქნება წარსული კომუნის და მომავალი რევოლიუციის შორის.

კომუნიდან ჩვენ მხოლოდ ერთი საერთო დასკვნა შეგვიძლია გამოვიყვანოთ:

როდესაც კაპიტალისტური წარმოება და პოლიტიკური მართვა-გამგეობაც ერთ და

---

*) შეიძლება ბევრმა იფიქროს, რომ მაშინ ხომ არსებობდა მეცნიერული სოციალიზმი. მაგრამ მე ვლაპარაკობ მთელი კლასის შემეცნებაზე და არა რომელიმე მეცნიერულ თეორიაზე, რომელიც ჯერ ვერ გასცილებია პატარა ჯგუფს.

ერთ-ერთ ეტაპზე ერთ-ერთ ადგილზე, ერთ-ერთ ეროვნებაში, ერთ-ერთ ენაზე, ერთ-ერთ ეკლესიაში, ერთ-ერთ ოჯახში, ერთ-ერთ ადამიანში

დათხოვნილ შუშების არავითარი ძალდებისთვის არ შეუმჩნევიათ; მთ მიანახს სხვა შუშები და უკმაყი თავის თავებისაკენ, ამასთანავე სთხოვეს, დასმრეს ალბოჭანანთ მოდელპრაკტიკა. ჯერ-ჯერობით მოდელპრაკტიკა არავითარი ნაკეთი არ მოიტანა, რაკი თვითონ შუშები თავიანთ საქეიფოდ სამრეწველოთ სოფლის და ბაღის: ზეგნი ბინოვნებენ და წესები მაკთ, ე. ი. ლეიფაზ შუშებს კაქელესი, ბინოვნებენ კაქელებს რა ეთხრათ, მაგრამ რაც შეეხება წესებს, ლეიფაზ შუშებს კი არ კაქელეს ანამედ ამ კაქელ, რომელიც ისინი დაიტრაკეს. რაც შეეხება თვითონ შუშების საქეიფოდ, სწორედ ეს ერთ ეკეთ შუშების უფლების კაქელეს და ტალახში ტესურს. ლეიფ ბრძოლის შემდეგ შუშებმა ეკეთ ბოლოეს უფლეს, რომ შუშების დათხოვნის და მიღების შუშების ნებით ეროვ ხდებოდეთ. ეი ამ უფლებით ეკეთ ეფლეს ულუმაბეთრო სტოკეტებ თავისეკ ეხსაკეს ეკეთ შუშები. ეროვ ლიდ ეკ ეფლეს ეკეთ შუშებს, რომ ამასთანა საქეიფოდ ეკეთ ეროვ შუშებისა არ ეპატეტ ეფ.

ეკნა ამიტომ დაეწერეთ მსარი შარშან მეტ უფლებებინ მოსთოვლეთ, რომ ფლეს შუშებინ წინააღმდეგ მოეკეზარეთ? მოეფლ სოციალ-ფლეფ ბოიკოტიც კი ეკოფეფნეთ „ეკეთიანს“ სოციალ-ფლეფს, ორი კიეინ დათხოვნისთვის ეეფლეს ხმა ამოიღეთ, ეხლ კი თქვენ ეფ მოგეეფეთ უფლებებს შუშების წინააღმდეგ ხმრობი. სირეფეფლა, ამხანაკებმ, ფეფფლ ფლეფ თქვენ საქეიფოდ. ეფ ეფ ეფ